

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1903.

Leto IV.

Pesmi Frana Žgurja.

Kadar dete leže spat . . .

Kadar dete leže spat,
mati mu zapoje:
„Šlo je, šlo je v zlati grad
zlato solnce moje!

Grad je tisti sveti hram,
angel čuva dvore,
brez Boga kdor hodi sam,
priti tja ne more . . .

Tamkaj raste zlati sad,
vsak ga ne doseže,
kdor Marijo ima rad,
s sadjem mu postreže!

Tam nedolžnost in radost
s kupo si napija,
Jezus sam je njihov gost;
Jožef in Marija . . .“

Dete spava, rajski smeh
lice mu spreleta:
Že s krilatci po vrtéh
rajskih zdaj se šeta . . .

Zelena gorica.

Zelena gorica
cerkvica bela,
kakor golobica
moja duša vesela!

V cerkvici božji opolnoči
sveta Cecilija svira,
v pesmi prelepi odpevata ji
dva apostóla:
sveti Lukež in sveti Matej,
še zadej je sveti Nikóla,
in on se po cerkvi ozira:
tam večna luč, milost izvira!

S Kristusom tamkaj sprehaja se, glej,
Marija s cvetico v podnožji,
pot svetlo pred njima hodi naprej
sveti Ivan, krstitelj božji,
sveti Ivan krstitelj, izvoljeni mož,
glas božji vpijoč v puščavi,
čudodelnega bilja, semen in rož
po naši iztrosi dobravi!

Azrael.

Na tiho noč,
 ko vse molči,
 na nebu zvezdic
 roj gori.
 Molčanje vse
 molči okrog,
 na prestol zlat
 je sedel Bog . . .
 In sedel je
 in je velel:
 „Pristopi, angel
 Azrael!
 Ugasni nebu
 zvezdico,
 odpluj potem
 na zemljico.
 Tam doli
 detece trpi,
 ugasni zvezdi
 mu oči.

Odkazi ti
 mu jamico
 in tu ga združi
 z mamico.
 Tu z mamico
 naj vekomaj
 prepeva, gleda
 sveti raj!“
 Odpluj je angel
 Azrael,
 že zvezde svit
 je obledel —
 In angel plul
 spet skozi noč,
 nebeški cvet
 s seboj nesoč:
 Presadil ga je
 v božji raj.
 Vsem Bog nam ga
 po smrti daj!

Mladi Slovenci.

*Mladi smo Slovenci mi,
 naše geslo se glasi:
 Bogu, narodu in domu
 služijo edino le
 v miru naj in v bojnem gromu
 naše glave in roké!*

*Dom naš je tako krasan,
 in sovražnik dan na dan
 izmišlja si naklepe,
 da v še hujši boj bi vnel
 naše izdajalce slepe,
 z njih močjo dom naš nam vzel!*

*Naš pogum se ne boji!
 Kakor skala bomo vsi
 stali v bran lastnine drage,
 ki prelival ded naš že
 zanzo je krvave srage
 in pretrpel vse gorje!*

*Dom, ki nam tako otet,
 nam nad vse je mil in svet,
 in zato spet zasijati
 zlata mora mu prostost,
 in na svojem narod stati
 mora spet spon tujih prost!*

*Vzvišeno nalogo to
 s svojo srčno smo krvjó
 na zastavo zapisali;
 Bog pa nam ob strani stoj,
 da vsi z zmago dokončali
 bomo svoj — pravični boj!*

Fr. Selski.

